

I medfør af § 36 i Forretningsorden for Inatsisartut fremsætter jeg følgende forslag til forespørgselsdebat:

Forslag til forespørgselsdebat om Inatsisartuts holdning til børnefattigdom, problemets omfang og løsninger herpå

(Medlem af Inatsisartut Asii Chemnitz Narup, Inuit Ataqatigiit)

Begrundelse:

Samfundsdebatten og debatterne i Inatsisartut har hen over de seneste år ganske ofte beskæftiget sig med børns vilkår på forskellig vis. Spørgsmålet om de mange socialsager, debat om krænkelser mv. har fyldt på dagsordenen, ofte med udgangspunkt i opråb fra socialrådgiverne eller fra børnetalsmanden, der gør et stort, prisværdigt og nødvendigt arbejde.

Når jeg nu ønsker en forespørgselsdebat om børnefattigdom, er det fordi, jeg oplever, at der ofte fokuseres på en række gode og nødvendige spørgsmål, som omhandler problemer, der har nær sammenhæng med mere grundlæggende problem: At for mange børn i vores land må vokse op i decideret fattigdom.

Af svar på et §37-spørgsmål fra 2021 fremgår det eksempelvis, at forældre til i alt 3864 børn i 2020 fik det børnetilskud, som lavindkomstfamilier er berettigede til¹. Det svarer til 28 % ud af det samlede antal børn (13.777) under 18 i hele landet. Det er en alt for stor andel af børn, der skal opleve at vokse op på

---

¹ https://ina.gl/documents/para3637/2021/svar/184_2021_boernetilskud_EMANNU_svar.pdf

en måde, der ikke giver dem de samme økonomiske muligheder – og dermed muligheder i livet – som deres kammerater.

Vi ved fra forskningen², at det har negative konsekvenser: Dårligere skolegang, lavere indkomster senere i livet, større risiko for at ende i kriminalitet, mere sygdom og dårligere videre uddannelsesmuligheder. Alt sammen noget, der påvirker et menneske negativt. Men også noget, der er alvorligt for samfundsøkonomien.

Derfor er det vigtigt at diskutere, hvad vi som politikere kan gøre for at mindske disse konsekvenser og ikke mindst at diskutere de bagvedliggende – ofte komplekse – årsager til at børnefattigdom opstår.

På den baggrund ønsker jeg en debat med fokus på følgende spørgsmål:

- Hvad kan Naalakkersuisut oplyse om omfanget af børns fattigdom i Grønland i dag?
- Hvor planlægger Naalakkersuisut at sætte ind for at mindske børns fattigdom?
- Hvordan ser partierne i Inatsisartut på omfanget af børns fattigdom – og hvilke løsninger ser de for sig?
- Hvilke positive effekter ifht. børns fattigdom kommer vi til at se af de forslag, der er fremlagt under forslaget til Finanslov for 2023?
- Hvordan vil Naalakkersuisut sikre fokus på at mindske børns fattigdom gennem den handleplan for implementering af FN's Børnekonvention (særligt artikel 26 og 27, der omhandler blandt andet børns økonomiske vilkår³), der er udarbejdet?
- Hvilke sektorer kan med fordel inddrages for at sikre børn mod fattigdom?

---

² Se for eksempel SFI's rapport om emnet fra 2015 <https://viden.sl.dk/artikler/boern-og-unge/socialt-udsatte/boern-i-lavindkomstfamilier/> eller Naalakkersuisuts redegørelse om ulighed og fattigdom samt mulighederne for at fastsætte en fattigdomsgrænse fra 2018 m.fl.

³ Gengivet her hos Børnnetalsmanden <https://mio.gl/wp-content/uploads/2020/12/PMCoronaBoligmangel.pdf>

Med ønsket om en god og konstruktiv debat om dette vigtige emne.